

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku W. S.
przy uczestnictwie T. S. i P. S.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika T. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W złożonej skardze kasacyjnej uczestnik T. S. powołał się na istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do sposobu i zakresu manifestacji *animus rem sibi habendi* w „konfiguracji wieloosobowej”. Wskazał również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania konkretnego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, pozwalający nadać jego rozstrzygnięciu ogólniejsze znaczenie, a zarazem mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych kierunków rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowane w skardze wątpliwości nie odpowiadały wskazanym wymaganiom. O posiadaniu samoistnym współwłaściciela nieruchomości w zakresie udziałów we współwłasności innych współwłaścicieli nie przesądza zarządzanie całą nieruchomością, samodzielne ponoszenie ciężarów związanych z korzystaniem z nieruchomości, a nawet pokrywanie kosztów remontu lub modernizacji budynku. Ze względu na szeroki zakres uprawnień współwłaściciela wynikający z art. 206 k.c., a co za tym idzie konieczność ochrony pozostałych współwłaścicieli, konieczne jest zmanifestowanie w sposób szczególny woli

wyłącznego posiadania całej nieruchomości (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 405/08, niepubl., z dnia 29 czerwca 2010 r., III CSK 300/09, niepubl., z dnia 15 maja 2013 r., III CSK 263/12, niepubl., z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 179/14, niepubl., z dnia 10 lutego 2016 r., I CSK 55/15, niepubl., z dnia 25 listopada 2015 r., IV CSK 87/15, niepubl., z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 6/18, niepubl. i z dnia 19 października 2018 r., I CSK 355/18, niepubl.).

Manifestacja ta może, przykładowo, polegać na samodzielnym dokonaniu istotnych zmian w substancji lub sposobie przeznaczenia nieruchomości, jednak ocena ta siłą rzeczy musi mieć kazuistyczny charakter i jest uwarunkowana każdorazowo okolicznościami konkretnej sprawy. Sprawia to, że kwestia „zakresu manifestacji” posiadania, jako przesłanki stwierdzenia zasiedzenia, nie może stanowić materii zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., którego założeniem jest abstrakcyjny charakter, odrywający się od specyfiki konkretnego stanu faktycznego.

We wniosku nie wykazano również, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co zakłada ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Analiza wywodów wniosku w zestawieniu z motywami zaskarżonego postanowienia i postanowienia Sądu pierwszej instancji nie pozwalała przyjąć, by stan taki miał miejsce w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw